

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Religiosissima illa Pontificum verba non ita semper accipiebantur in provinciis, eaque species pietatis aliquando passa est contradictionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Alexandri II. apud Thomam Spalatensem. Item ex Gregorio septimo.

VIII. Fuit illud unum ex arcanis retinenda dominationis, ea approbare que à Legatis acta erant. Maxima porro & amplissima potestate ornabantur. Facile Legatis erat quemlibet sue legationis Episcopum opprimere.

IX. Ivo Carnotensis docet tamen fuisse Legatorum auctoritatem ut ad reddendam factorum suorum rationem cogi non possent, quantumvis iniqua sententia esset.

X. Iudicia Legatorum ac delegatorum apostolica sedis debere esse sacrosancta declaravit Innocentius III. in causa Episcopi Pictaviensis.

RESERATO retinendæ dominationis arcano per legationes, perpetuos in provinciis Legatos ea de causa institutos esse censuerunt Romani Pontifices. Eam illis mentem fuisse docet Honorij III. epistola ad Rogerium Archiepiscopum Pisani, in qua verbis minimè ambiguis scribit Corsicam deseruisse à subiectione & obedientia sedis apostolicæ ob desuetudinem Legatorum. Corsicana vero, inquit, tam prolixitate spatiorum quam negligentia pastorum, dominorum insolentia, & desuetudine Legatorum sedis apostolicæ, à subiectione & obedientia Romanæ Ecclesiæ deseruerat. Scilicet ea prima & potior cura Legatis erat ut populos imbuerent reverentia Pontificum Romanorum, commendata successione Apostolorum & loci auctoritate, intentatis porro pœnis adversus eos qui majestatem Romanæ sedis minus colere viderentur. Et suetus jam Legatis Christianus orbis nihil aliud malebat, imbutus nimirum ea persuasione, curam universalis Ecclesiæ ita pertinere ad Summum Pontificem ut cuncta Ecclesiarum negotia ab illo seu à Legatis ejus judicanda essent.

II. Hanc disciplinam in animos hominum immittere curarunt Pontifices variis temporibus. Diserta in eam rem sunt Alexandri secundi verba ex epistola generali de legatione Petri Damiani Episcopi Ostiensis, quæ infra describuntur in capite trigesimo libri sexti. Is ergo jus mittendorum in provincias Legatorum ex eo capite arcessit, ut olim factum à Vigilio, quod cura universalis Ecclesiæ eum cogat mittere ad vicem suam personas quæ visitent Ecclesias, cum id efficere per se ipse non possit. Altiùs hoc jus repetit Gregorius septimus, qui Legatum in Gallias mittens Amatam Episcopum Oloronensem, ait se id facere juxta veterem consuetudinem Romanæ Ecclesiæ, quæ ab ipsis sue foundationis primordiis, ut ipse ait, ad omnes partes quæ Christianæ religionis titulo prænotantur suos Legatos misit, quatinus ea que gubernator & rector ejusdem Romanæ Ecclesiæ per suam presentiam expedire non prævalet, vice sua Legatis con-

Tom. II.

cessa, monita salutis ac morum honestatem per eos cunctis per orbem terrarum constitutis Ecclesiis nuntiaret. Ex ea persuasione factum ut cuncta ecclesiastica negotia Legatis committerentur, specie extirpandi vitia & inferendi virtutes. Gregorius itaque post magnificam illam præfationem hæc addit: Proinde horum presentium portitorem, venerabilem confratrem nostrum A. Episcopum, ad partes vestras dirigimus; ut quæ ibi vitia eradicanda sunt à fundamento evulsis, plantaria virtutum Deo auctore sollerti vigilantia plantare procuret.

III. Verùm licet ista religiosissimis verbis scriberent Pontifices, non ita tamen semper accipiebantur in provinciis, eaque species pietatis aliquando passa est contradictionem. Miserat idem Gregorius Legatos in Germaniam anno MLXXXIV. Hubertum Episcopum Prænestinensem & Giraldum Oltientem, ut vice ejus & auctoritate fulti, convocato Concilio generali, quæ corrigenda essent corrigerent, quæ religioni addenda essent adderent. Intercessit his mandatis Liemar Brementis Archiepiscopus omnium Germaniæ Episcoporum nomine, synodum à Legatis celebrari prohibens, tanquam rem inuitatam & longè à suis rationibus alienam. Itaque re infecta Legati reversi sunt; castigatùque propterea est graviter Liemar à Gregorio, licet irritò conatu. Ista porro contigerunt quo tempore dissociata erat concordia sacerdotij & imperij.

IV. Eandem veterem consuetudinem, quam obtendebat Gregorius, obtendit & Paschalis II. ad Henricum Regem Anglorum scribens his verbis: *Universum siquidem terrarum orbem Dominus & Magister noster suis discipulis dispersit; sed Europæ fines Petro singulariter commisit & Paulo; nec per eorum tantum, sed per successorum discipulos ac Legatos, Europæ universitas conversa est & confirmata. Unde usque ad nos, licet indignos, eorum Vicarios hæc consuetudo pervenit, ut per nostre sedis Vicarios graviora Ecclesiarum per provincias negotia pertractarentur seu retractarentur.* Item Callistus secundus, cum anno MCXX. Legatum in Galliam mitteret P. Presbyterum Cardinalem. Nam de legatione ejus scribens ad Ludovicum Regem Francorum, ita loquitur: *Nos enim à latere nostro eum secundum antiquam apostolicæ sedis consuetudinem ad terram potestatis tuæ pro corrigendo & confirmando quæ corrigenda & confirmanda fuerint delegamus.*

V. Innumera sunt exempla hujusmodi, si quis ea congerere velit. Verùm cum referre omnia necesse non sit, sufficiet unicus Innocentij III. locus, qui quod decessores ejus simplici sermone dixerunt, magnificis verbis elocutus est ad Imperatorem Con-

S

Uel. Thom. 2. 2. 10. 1.

71. 1. Dial. Sec. 10. 441.

Uel. Thom. 2. 2. 10. 1.

Uel. Thom. 2. 2. 10. 1.

Vide Baron. ad an. 1074. J. 2.

Gregor. VII. lib. 2. epist. 13.

Apud Eadmer. pag. 111.

To. 3. Spalding pag. 146.